

Nyhetsbladet
Frihetsjournalen
nr 6, december 2007

Utges som komplement till bloggen "I hjärtat rebell"
Utkommer med ett nummer per månad.

Prenumeration: 500 kr till juni 2008. Lösnr: 50 kr/st

Bankgiro: 5210-6929

Utgivare är
Erixon Kommunikation AB

Mest kommenterade blogginläggen:

Största sveket i svensk politik

Söndagen den 25 november skrev oppositionsledaren Mona Sahlin en debattartikel i DN där hon hävdade: "aldrig tidigare har vi haft en regering som konsekvent och medvetet försökt vilseleda sina väljare och dölja sin egen politiska agenda för att vinna stöd."

Rubriken på min bloggkommentar löd: "Så desperat är Sahlin".

Och jag fortsatte: "Det är en förvånande anklagelse, eftersom många anser regeringen tråkig eftersom den nu genomför det man sa i valrörelsen. Så vari består sveket?"

Sahlin nämnde fyra (höjd bensinskatt, ökade regelbördor, avskaffad stopplag i sjukvården, minskat stöd till energieffektivisering), som framstår något bleka som exempel på historiska svek.

En läsare mejlade de han tyckte var riktiga historiska svek, och jag bad läsarna skicka in det man ser som de värsta politiska sveken i svensk historia. 38 olika förslag har kommit in, och många läsare har givit samma förslag.

Svekens värstinglista

Listan över de svek som angetts av flest ser ut så här:

1. Neutraliteten
2. Eftergiftspolitik mot Nazityskland
3. Baltutlämningen 1946
4. Löftet att ATP skulle fungera bra i all framtid
5. Olof Palmes höginflations- och devalveringspolitik
6. Hanteringen av Estonia
7. Skolans förfall från bildningsidealet

8. Löftena som gavs i samband med EU-medlemskapsomröstningen
9. Tillkomsten av 1974 års regeringsform
10. Konfiskationen av pensionssparandet 1986

Politiker sviker mest i utrikespolitiken

Jag tycker det är en intressant lista bloggens läsare ställt samman.

Alla de tre största sveken omfattar svenska politikernas agerande i utrikespolitiken.

Lögnerna om neutraliteten retar flest läsare. Med all rätt. Det är obegripligt hur statsledningen i en demokratisk nation kan komma till ståndpunkten att man ska föra hela folket bakom ljuset.

Först med Tage Erlander som i tysthet under mer än 20 år förde ett mycket nära samarbete med Nato.

Situationen blev än värre under Olof Palme, då han fortsatte detta hemliga samarbete samtidigt som han offentligt gick till rasande angrepp på USA.

Sådant dubbelspel förekommer normalt i diktaturer. Sverige är här nog den demokrati som varit "bäst" på internationellt dubbelspel.

Ett liknande karaktärsdrag av feighet illustrerar eftergiftspolitik mot Nazityskland.

Jag menar dock att Per Albins dubbelspel är mer rationellt än Tage Erlanders och Olof Palmes. Per Albin hade att hantera högst reella invasioner. Norge och Danmark var redan ockuperade. Sverige agerade som om man var

ockuperat, för att slippa bli ockuperat. I det finns viss logik, även om handlingen naturligtvis är moraliskt förkastlig och synnerligen feg.

Läsarna har rätt i att Per Albin svek, eftersom regering och myndigheter gjorde allt för att tysta ner eftergifterna och låtsades som att vi var neutrala.

På ett mänskligt plan är det också rätt att lyfta fram baltutlämningen av omkring 160 balter till Sovjetunionen efter andra världskrigets slut.

Antalet tyska soldater som flytt över Östersjön till Sverige var fler, men det antogs att dom skulle behandlas som krigsfångar. Balterna däremot krävde Sovjet att få utlämnade som landsförrädare. Utlämning var lika med dödsdom.

De som inte tagit livet av sig, skickades iväg till kommunisterna 25 januari 1946.

Sveken mot pensions-spararna

Till största inrikespolitiska sveket utnämner bloggens läsare ATP. Det var här vägen till att proletarisera medelklassen började.

Medborgare som inte på något sätt behövde statens bidragssystem fångades nu in i statens fälla och gjordes för sin ålderdom beroende av politiska beslut.

Det privata sparandet fick sig en rejäl knäck. Det är som en läsare skriver, rent korkat av någon äldre att spara. Den dag man behöver hemtjänst görs en inkomstprövning, vilket betyder att kommunerna länsar allt sparkapital en äldre person samlat under ett långt liv.

Och denna extremt socialistiska politik gäller än idag!

Så även om ATP inte höll löftet om att ge en trygg pension, så lever den ideologi som låg bakom i allra högsta grad kvar i svensk politik.

Pensionerna intar dessutom 10:e platsen på listan, genom den konfiskation av 16 miljarder kronor av privat pensions-sparande som s-regeringen gjorde 1986. Sett till reda pengar är detta med största sannolikhet den största stöld som genomförts i Sverige.

Devalveringspolitiken

På femte plats bland de värsta sveken kommer den ekonomiska politik som s-regeringen förde på 1970- och 80-talen.

Läsare tar upp olika aspekter. Devalveringspolitiken innebar att regeringarna inte tog ansvar för strukturella brister och därmed gjorde landet fattigare. Som en läsare skriver: ”tredje vägens politik ledde till tredje världen”.

De progressiva skatteskalorna var inte inflationsskyddade, vilket innebar att skatterna steg kraftigt utan beslut i riksdagen.

Särbeskattningen omöjliggjorde att en förälder var hemma med barnen.

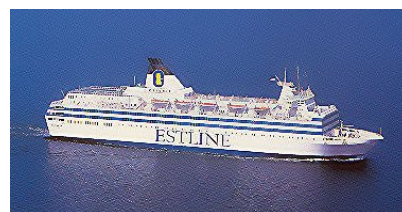
Och en läsare skriver att det största sveket var när politiker-na drev skattetrycket över 30 procent av BNP, vilket var under Olof Palmes tid. Tidigare, under Per Albin och Erlander,

låg svenskt skattetryck under OECD-snittet.

Estonias omkomna

Högt upp på listan över svek kommer det obegripliga sjabblet med vad som skulle göras med de cirka 500 svenskar som omkommit när M/S Estonia sjönk 1994, och vars kroppar låg på Östersjöns botten.

Löften om bärgning byttes i sin motsats. Ändrades. Och ändrades igen. Betong skulle hällas över de döda, för att få slut på kraven om bärgning. Med mera, med mera.

Sveket mot skolan

”Demonteringen av det klassiska bildningsidealet och politiseringen av skolor och universitet” är det värsta sveket skriver en läsare.

Skolan har slutat undervisa om kunskap och ”lämnar därmed kommande generationer i sticket”.

Europapolitiken

Flera läsare menar att det som sades inför folkomröstningen 1994 inte infriats.

Här är jag själv lite tveksam. Visserligen håller jag med om att EU utvecklats från frihandels-samarbete till ett reglerings-ivrande härke av byråkrati. Men att Sverige är ansvarigt har jag svårt att se. Visst skulle våra representanter kunna höja rösten och motverka eländet, men svek vet jag inte om det är.

Grundlag som inte ger frihet

Flera läsare påpekar att 1974 års grundlag är ett svek. Det skulle bli en mo- ▶

dern konstitution som tog hänsyn till de ökade medborgarligena fri- och rättigheter som vår tid värnade och som inte var lika framträdande 1809 då den förra regeringsformen antogs.

Men den nya grundlagen blev, som en läsare skriver, "en orgie i rättspositivism". Alltså mängder med fluffiga rättigheter—likt den sovjetiska grundlagen—men utan varje möjlighet för medborgarna att gå till domstol och kräva av politiker-na att leva upp till grundlagens bokstav.

I den nya grundlagen 1974 plockade man också bort den maktindelning som funnits, och som garanterar att staten inte missbrukar sin makt. Därmed blev den nya grundlagen ett sämre skydd för medborgarna än den gamla.

Jag delar uppfattningen att 1974 års regeringsform är ett av de största politiska misslyckanden riksdagen har på sitt ansvar. Men sveket är, som läsare påpekar, att folket inte fick folkomrösta om sin egen grundlag. Makten över att sätta ramarna för politikerna snodde politikerna från medborgarna, för att själva kunna bestämma. Föga demokratiskt beteende.

Tvångskastreringen

Det svek jag saknar på listan (svek som läsare tagit upp, men inte tillräckligt många) är tvångskastreringen av omkring 63.000 svenskar som utfördes mellan 1935 och 1975.

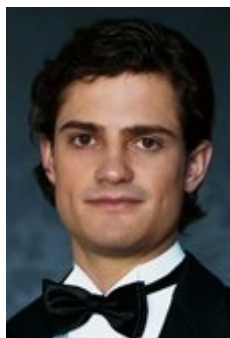
I och för sig var det en medveten politik. Hjalmar Branting motionerade om ett rasbiologiskt institut redan 1920.

Och Alva Myrdal ansåg att tvångskastrering måste utökas om barnbidrag skulle kunna införas, eftersom man ansåg det strida mot målen att stödja "människomaterial" av dålig "kvalitet".

Detta är naturligtvis ett enormt svek mot den kristna människosynen som föregick den socialistiska, och som kommit tillbaka i vår tid.

Sveket mot Carl Philip

En lång rad andra svek tas upp av enskilda läsare. Exempelvis den ändrade successionsordningen 1980, då prins Carl Philip retroaktivt framtogs kronprins titeln.

Jag håller med läsekreten om att detta inte tillhör de största sveken, även om lagar som gäller retroaktivt är mycket skadliga för tilltron till rättsstaten.

Socialdemokraternas sänkning 1995 av ersättningen från a-kassan är ett stort svek, särskilt som socialdemokraterna sänkte trots att man i val lovat att inte göra det. När borgarna sänkt har det ju skett som en del av den politik man gått till val på.

Men också skatteminister Bo Lundgren utförde svek: en läsare påminner om att han höjde villskatten trots löften om motsatsen.

Värnskatten sades skola bli tillfällig, men är kvar och några besked om när den avskaffas finns inte.

Kärnkraften skulle enligt linje 2 i folkomröstningen 1980 vara avvecklad till 2010. Det är ett svek att så inte sker.

Jag tycker listan blev en tankeväckande påminnelse.

Tack till alla som bidrog! ●

Besöksstatistiken:

290.000 hits i november

Det har varit en händelsefattig november. Varken i internationell politik eller i Sverige har några stora, dramatiska förändringar, utspel eller händelser inträffat.

Och när det är lugnt är det färre som undrar vilken uppfattning bloggen ger uttryck för om det inträffade.

Därför är ökningen jämfört med förra året liten: 8 procent.

Antalet unika besök var 94.007 i november mot 87.037 samma månad förra året. ●

Månadens puff:

Nato-chefen på Sverige-besök

Om jag ska puffa för något blogginlägg under den gångna månaden blir det för de tre poster jag gjorde om Svenska Atlantkommitténs seminarium på Karlberg.

Även om säkerhetspolitik är känsliga saker som officiella företrädare absolut inte får ta ut svängarna om (här vägs ju varje ord på guldväg för att granska nyansskillnader och möjliga omprövningar), så är det viktigt att vi i en större allmänhet kontrollerar vad de diskuterar.

Generalsekreteraren i Nato, holländaren Jaap de Hoop Scheffer, sa att man hoppas att de nordiska länderna kan guida övriga världen om hur man ska hantera Ryssland. Det är svårt att tolka, och av småpratet förstod jag att fransmän var förstummade över att Norden ser så dystert på ryska utvecklingen. ●

<http://www.erixon.com/2/blogg071111.htm#28>

En tillbakablick:

Svaghetens moral är fortfarande den gällande

I dag bygger huvudledaren i Svenska Dagbladet på min skrift *Svaghetens moral* som kom ut 1999.

Det är PJ Anders Linder som analyserar regeringens reformpolitik och de dogmer som motsätter sig förändring. Under rubriken *Alternativ till svaghetens moral* skriver Linder:

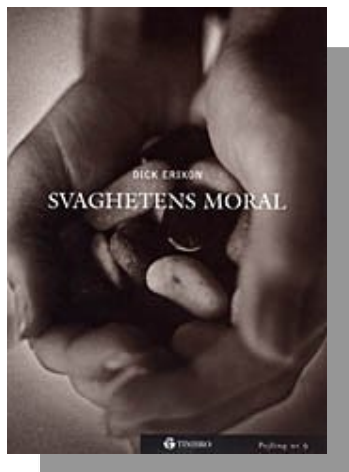
”Det har satts likhetstecken mellan bidrag och godhet under så lång tid att det har kommit att ses som en politisk naturlag: den som är mest frikostig med statens medel har det största hjärtat ...

Alliansen utmanar nu denna märkliga föreställning. Det ger inte precis några billiga poänger i opinionen, men det är nödvändigt för att rädda balansen mellan offentligt och privat och stärka den enskildes ställning i samhället.”

För att kunna vända rådande dogmer måste man sluta att, liksom socialdemokratin, klassificera stora grupper som svaga. Linder skriver:

”I slutet av 1990-talet myntade centerdebattören (då) och bloggaren (nu) Dick Erixon begreppet ’svaghetens moral’ för en politisk kultur som krymper människor och gör dem till klienter i stället för att sporra och ge dem hjälp till självhjälp ...

Ätta år före Björklund, Reinfeldt och Sabuni skriver Dick Erixon: Om vi konstaterar att alla människor, på olika sätt och i olika skeden av livet, är både starka och svaga, kan vi dra slutsatsen att hjälpinsatserna självklara mål och syfte

måste vara att stimulera det starka i varje människa.”

Tidigare i dag tog jag med mig ett ex av min skrift till ett café och läste den på nytt.

Den håller i högsta grad fortfarande, även om budskapet var mycket mer radikalt när jag skrev det än vad det är nu.

Det är ju snarare så, som PJ Anders Linder antyder, att min skrift har blivit regeringens inofficiella policy.

Och det är ju en härlig upplevelse, att se att utvecklingen går i den riktning man förespråkade.

Uppdraget var ett annat

Men det som blev skriften *Svaghetens moral*, var från början tänkt att bli något annat.

Jag skulle skriva om rättvisa. Att göra en frihetlig uttolkning, mer filosofiskt och teoretiskt, om rättvisa.

En tolkning som visade att det finns en borgerlig rättvisa som står mot en socialistisk. Det var så jag argumenterade.

Min käpphäst då var att de borgerliga har lämnat *walk*

over när det gäller ’rättvisa’. I den valrörelse vi då just genomlevt, 1998, förlorade de borgerliga valet igen.

Min uppfattning var att de borgerliga förlorar så länge en socialistisk ’rättvisa’ står mot borgerlig ’orättvisa’. Vi måste visa att det finns två olika former av rättvisa, som folket har att välja mellan. Valet står inte mellan rättvisa och orättvisa.

Men när jag skrivit klart och det ordnades ett seminarium på Timbro om det, fick jag rätt mycket kritik. Jag hade inte hållit mig till det som förväntades—en teoretisk utläggning om definitioner av vad rättvisa är.

Särskilt de snällistiska folkpartisterna var arga. Särskilt vände man sig mot arbetstiteln ’Det är inte rättvist’.

Mitt manus handlade inte om det.

Utan om något obegripligt som flera hade väldigt svårt att ta till sig.

Jag hade gjort en samhällskritik man inte var van vid och aldrig sett förut.

Och de hade ju rätt utifrån de angivna förutsättningarna och titeln täckte inte innehållet.

Men jag hade inga avsikter att ändra innehållet, även om manuset också fick kritik för att vara personliga tyckanden, som saknade empiriska fakta och inte heller var logiskt uppbyggd så som filosofisk diskussion brukar se ut.

Jag föll utanför ramarna.

Men det var något som jag såg som positivt, till skillnad från socialliberalerna.

Därför döpte vi helt enkelt om skriften till det som var det faktiska innehållet: en moralisk diskussion om synen på svaga människor.

Definition av svaghetens moral

Jag skulle vilja lyfta fram några passager ur skriften. Först om hur jag kom fram till benämningen svaghetens moral. Så här skrev jag:

”För att förstå paradoxen—att vi talar mer om ’svaga’ ju rikare vi blir—måste vi tränga in under ytan på den logik som är förhärskande. Även om avsikterna är goda präglas den politiska debatten av skenhelighet och inbyggda motsättningar. De måste upp till ytan.

Det ständigt återkommande talet om hur viktigt det är att lyfta fram ’svaghet’ har i själva verket skapat en ny sorts moral i vårt land.

En moral som går på tvärs mot äldre tiders arbetsmoral och krav på var och en att göra sitt bästa.

Vi kan i dag tala om en svaghetens moral.”

Mitt första jobb—som sommarvikarie 1980 på SJ:s redovisningscentral i Göteborg—innebar att jag arbetade med gubbar födda i slutet på 1910-talet, gubbar som var drygt 60 år då.

De röstade nästan alla på socialdemokraterna, men hade en helt annan moral än den Olof Palme stod för. En av dem drabbades av raset i Tuve och förlorade hela hemmet. Trassel med försäkringar gjorde att ekonomin kom i kläm, men han skulle aldrig i livet vända sig till socialen eller några myndigheter för hjälp—”hellre dör jag”.

Det fanns i denna generation en naturlig stolthet över att råda sig själv och inte ligga

andra till last. De flesta av gubbarna hade börjat ute på banan, med hacka och spade i handen.

Men de var tillfreds med sina liv. De hade bättre villkor nu än när de växte upp, och framförallt hade barnen det bättre än vad de haft.

Arbetsmoralen gav dem deras värdighet.

De var Någon. I sina egna ögon. Och i andras. Inte därför att de gjort stordåd, eller blivit en kändis eller ens suttit i någon TV-soffa. Nej, de hade en inneboende stolthet över att de gjort sina dagsverken, försörjt sig själva och sina familjer.

Denna självklara och solli-da grund för självrespekt byggde på en sak: arbetsmoral.

Jag kunde i min skrift konfrontera denna arbetsmoral med det jag såg i massmedierna, och med lätthet se att det som gav järnväggubbarna trygghet och självrespekt, inte fanns där ute i den värld som medierna speglade.

Definition av svaghet

När skriften kommit ut blev det en omfattande föreläsarturné, och skriften låg på Timbros bästsäljarlista för de fem åren 1999-2003.

En vanlig invändning var hur jag kunde tala så respektlöst om de som var svaga.

Därför citerade jag ofta den här passagen i skriften:

”Men andas inte analysen om svaghetens moral förakt för svaghet. Nej, men mitt resone-mang kräver att vi definierar ’svaghet’.

Till skillnad från rådande socialpolitiska doktrin, betraktar jag inte svaghet som ett permanent tillstånd hos vissa grupper av människor.

Jag vägrar att se alla invandrare som svaga. Jag vägrar att betrakta alla arbetslösa, utvecklingsstörda och missbruka-

re som offer. Jag vägrar se socialbidragstagare och deras barn som förlorare.

I stället för att definiera svaghet som en karakteristik över en *egenskap* hos en enskild människa, eller till och med som en egenskap generellt giltig för en hel grupp människor, betraktar jag svaghet som en beskrivning av en persons *situation*, alltså som ett tillfälligt tillstånd som det finns stora möjligheter att förändra.

Även personer med permanenta handikapp kan ändå förändra sin situation utifrån sina egna villkor, att inte ge upp utan sträva och slita för att övervinna handikappets konsekvenser.

Det finns—helt enkelt—inga för evigt svaga människor.”

Alliansen måste tala moral

Jag håller med PJ Anders Linder om att regeringen förstått budskapet, och han har rätt i sin slutkläm på dagens ledare: ”Regeringen ska ha all heder av att man har börjat resan.”

Man har förstått vad borgerliga värderingar dikterar i välfärdssystemen.

Det jag önskar mig, är att man tydligare argumenterar för denna från socialismen väsensskilda morallära.

Många människor har aldrig fått höra andra tolkningar om rättvisa än de socialdemokratiska. Därför faller man lätt in i kören av kritik mot regeringens förändringar. Man tror att de är orättvisa.

Om de fick höra hur Alliansens moral hänger ihop, är jag övertygad om att en stor majoritet i svenska folket ställer upp på den traditionellt svenska arbetsmoralen. Inte på socialismens svaghetsmoral. ●

Det här är ju sista numret
av Frihetsjournalen det här året
så jag vill passa på att önska
mina läsare...

GOD JUL OCH GOTT NYTT ÅR !

Hans Lindström:

www.bonton.se